

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **R. T.**, zast. JUDr. Filipem Rigelem, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7 - Holešovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2020, čj. OAM-481/ZA-ZA11-ZA10-R3-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 5. 5. 2021, čj. 50 Az 3/2020-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Filipu Rigelovi, Ph.D., advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce je státní příslušník Ukrajiny. Po dvou letech pobytu v ČR dne 14. 6. 2017 požádal v ČR o mezinárodní ochranu. V žádosti mj. uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti i národnosti, pravoslavného vyznání a dorozumí se rusky a česky. Nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem politické strany a nebyl politicky aktivní. Z Ukrajiny odcestoval 19. 6. 2015 na polské vízum. Do ČR přicestoval 28. 8. 2015. Žalobce nikdy v minulosti nežádal o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod nynější žádosti označil strach o svůj život kvůli válce v oblasti, ze které pochází.

[2] Prvním rozhodnutím v této věci ze dne 20. 10. 2017 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu. Toto rozhodnutí ovšem správní soudy zrušily pro nedostatek podkladů k otázce možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny (rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2018, čj. 9 Azs 86/2018-52, a na něj navazující rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 3. 4. 2019, čj. 61 Az 2/2017-122). V dalším pohovoru dne 15. 10. 2019 žalobce uvedl, že v případě návratu do Mariupolu se obává o

život kvůli tamní bezpečnostní situaci. Nikdy neměl žádné potíže se státními orgány. O legalizaci pobytu v ČR zatím nepřemýšlel.

[3] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobcem namítané skutečnosti nespádají pod zákonem vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Na základě nově zjištěných skutečností žalovaný uzavřel, že v Mariupolu se neválčí, v případě návratu do města stěžovatel nebude mít žádné existenční potíže. Krajský soud názoru žalovaného přisvědčil a shora specifikovaným rozsudkem žalobu zamítl.

[4] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Domnívá se, že mu žalovaný měl udělit minimálně doplňkovou ochranu. Žalovaný dostatečně neosvětlil, proč oproti prvnímu rozhodnutí v této věci změnil názor na bezpečnostní situaci v Mariupolu. Stěžejní část námitek směřuje proti závěru soudu, že žalobní body, které doplnil stěžovatelův zástupce, jsou rozšířením původní žaloby oproti včas uplatněným žalobním bodům.

[5] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] NSS předesílá, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a posoudil individuální situaci stěžovatele v kontextu zpráv o Ukrajině, konkrétně v Mariupolu. V napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, že před vydáním prvního rozhodnutí ze dne 20. 10. 2017 nebyl schopen předvídat vývoj v Doněcké oblasti – z podkladů rozhodnutí tehdy „*vyplývala obecně špatná situace podél tzv. linie dotyku, avšak přímo o bezpečnostní situaci v Mariupolu zprávy neprojednávaly*“ (s. 12 rozhodnutí). V dalším řízení si žalovaný opatřil nové podklady, z nichž mj. vyplývá, že situace v Mariupolu je od ledna 2015 relativně klidná a nebyly tam hlášeny žádné střety mezi armádou a separatisty.

[8] Na tom nic nemění ani stěžovatelův nesouhlas s tím, jak krajský soud naložil s doplněním žaloby. Krajský soud totiž vyhodnotil, že původní „laická“ žaloba ze dne 18. 11. 2020 obsahovala řádné, byť stručně formulované žalobní body, a to jak skutkové, tak právní. Žalobní body, které advokát uplatnil v doplnění žaloby ze dne 25. 2. 2021, krajský soud vyhodnotil jako podané po lhůtě k podání žaloby. Přesto však všechny tyto žalobní body soud přezkoumal, byť nad rámec nezbytně nutného. Pak ale dle NSS ztrácí význam polemika stěžovatele o včasnosti všech žalobních bodů, neboť se stěžovateli dostalo věcného přezkumu žaloby včetně doplnění. I kdyby tedy snad soud vyhodnotil opožděnost žalobních bodů nesprávně, nemá to pro rozsudek samotný význam.

[9] Se stěžovatelem nelze souhlasit v tom, že ho krajský soud dostal do procesní pasti, neboť se proti části argumentace rozsudku, která je uvedena jako „*obiter dictum*“, nemohl bránit v kasační stížnosti. Judikatura, kterou stěžovatel cituje, se totiž týká kasační stížnosti podané žalovaným správním orgánem v situaci, kdy jeho rozhodnutí bylo zrušeno. Pak pro správní orgán závaznou částí rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vskutku není *obiter dictum* (viz stěžovatelem citované usnesení ze dne 21. 11. 2007, čj. 8 As 52/2006-74, č. 1655/2008 Sb. NSS). Rozhodně však neplatí, že s částí uvozenou jako *obiter dictum* (zde „nad rámec nutného“) nemohl stěžovatel účinně polemizovat v kasační

pokračování

stížnosti [k tomu srov. již rozsudek ze dne 24. 7. 2008, čj. 2 Afs 67/2008-112, č. 1697/2008 Sb. NSS, *NICO Trading*, část IV.a), kde NSS nadto upozornil, že „*vzájemné odlišování nosných důvodů rozhodnutí (ratio decidendi) a vyslovení se k některým právním či skutkovým otázkám nad jejich rámec (obiter dictum) nelze nazírat příliš schématicky a určitě je nelze jakkoliv přeceňovat.*“].

[10] Stěžovatel se tedy mohl bránit též proti úvahám soudu uvozeným jako *obiter dictum*. Protože však s pečlivě odůvodněným rozsudkem krajského soudu v této části věcně nepolemizoval, nemůže se těmito otázkami zabývat ani NSS.

[11] NSS proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, část III.4.). Stěžovatel ve věci neměl úspěch, žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[13] Krajský soud ustanovil zástupcem stěžovatele JUDr. Rigela, advokáta (usnesení ze dne 16. 2. 2021). Ustanovenému zástupci stěžovatele NSS přiznal odměnu za dva úkony právní služby – další porada se stěžovatelem a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] ve výši 2 × 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2 × 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je ustanovený zástupce registrovaným plátcem DPH, zvýšil soud přiznanou odměnu o částku 1 428 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu